

ONTSNAPPING VAN EEN *LAMPROPELTIS TRIANGULUM SINALOAE*

C. Dekker, Vlierstraat 15, 5721 ZN Asten.

HOE HET BEGON

Op de slangenruildag te Opwijk, België, kocht ik in 1997 een vrouwelijk exemplaar van *Lampropeltis triangulum sinaloae*. Thuisgekomen plaatste ik haar in het voor haar gereed staande terrarium van 80x90x80 cm met diverse schuilmogelijkheden, een drink- c.q. badbakje en als bodembedekking gezeefd schelpenzand, omdat dit makkelijk zuiver te houden is.

Ik had aan de verkoper gevraagd of ze goed at. Dit was volgens hem geen probleem. Na ongeveer 4 dagen probeerde ik haar een naakt nestmuisje te voeren. Ze keek er echter niet naar om. Daar ik op vakantie ging, vroeg ik aan een kennis of hij haar nog een paar keer wilde voederen in de tijd dat ik weg was (hij kon dan tevens mijn andere dieren in de gaten houden). Ook hij heeft haar in de tussenliggende 3 weken regelmatig een nestmuisje aangeboden maar ervan eten deed ze niet.

Mijn vriend heeft daarop verschillende mensen gebeld met de vraag of zij wisten hoe hij het beestje aan het eten kon krijgen. Eén van de tips die hij kreeg was om het eens met de capsules visueel te proberen zoals Jan van Tessel die beschreven heeft in *Litteratura Serpentiūm*. Jan had ze jammer genoeg niet in voorraad, dus moest hij noodgedwongen wachten totdat ik van vakantie terug was.

Inmiddels werd het slangendag in Houten en kocht ik daar de bekende capsules. Ik had natuurlijk al van alles geprobeerd om mijn *Lampropeltis* aan het eten te krijgen: van muisjes open peuteren tot het in de keel van de slang duwen ervan, maar niets hielp.

Na verschillende tevergeefse pogingen met de capsules, raakte ik ook zo langzamerhand gestoord van het beestje.

DE EERSTE ONTSNAPPING

De eerste keer dat ik het beestje kwijt was, volgde al gauw op het vele pesten dat ik haar had moeten doen. Op een avond dacht ik: zal ik het nog eens proberen met een capsule? Ik deed de bak open en keek of ik haar kon vinden. Na alle schuilplaatsen te hebben gelicht kon ik het diertje niet vinden. Onder haar bak huist echter een *Elaphe obsoleta lindheimeri* die op dat moment nogal gestresst rond keek en geen aandacht had voor de omgeving, iets wat ze normaal wél heeft. Ik kwam op het idee dat het vermiste exemplaar daar wel eens zou kunnen zitten. En ja hoor, daar zat ze uitdagend te kijken naar de obsoleta.

Het beestje pakken was niet zo heel moeilijk. Omdat ik op het eerste oog niet kon zien waar ze uitgekomen was, heb ik de hele bak leeg moeten halen. Onder het zand en de kranten die ik als bodembedekking heb liggen, zat een kleine kier waar ze meteen naar toeging toen ik haar terugplaatste om te zien hoe ze had kunnen ontsnappen. Deze kier heb ik toen dichtgekit met siliconekit. Naar mijn mening kon ze toen nergens meer door ontsnappen.

DE TWEDE ONTSNAPPING

In het terrarium zit bovenin een ventilatie-opening met gaas ervoor dat men gebruikt voor een zandzeef. Deze zit echter op zo'n hoogte, dat ik dacht dat het kleine ding er toch niet bij zou kunnen; bovendien zit het gaas rondom vast.

ONTSNAPPING VAN EEN *LAMPROPELTIS TRIANGULUM SINALOAE*

Inmiddels waren er alweer een dag of zes verstreken en wilde ik weer eens proberen of het diertje wilde eten. Wie schetste mijn verbazing toen ze 'm opnieuw gesmeerd bleek te zijn. Allebei de bakken nagekeken, maar niks meer gevonden. Ik zocht alles af in de kamer waar het terrarium staat, omdat mijn 'ervaring' met ontsnapte dieren me geleerd heeft dat ze zich de eerste dagen schuilhouden in de buurt van het terrarium waaruit ze ontsnappen.

Ik kon haar echter nergens vinden. De bak nog eens nagekeken waar ze dan toch wel uitgekomen kon zijn, en ja hoor, ze had waarschijnlijk met haar kopje het gaas weten weg te duwen, waardoor een heel kleine ruimte ontstond waar ze net door kon. Omdat ze in het bovenste terrarium thuishoort, ging ik er vanuit dat ze tussen het plafond en het dak gekropen moest zijn, daar er nogal wat kleine gaatjes zitten in het plafond, en de afstand bak-grond toch al gauw 180 cm is. Na ongeveer vier weken regelmatig zoeken heb ik de moed dat ik haar nog levend zou terugvinden opgegeven, daar het inmiddels al december was en het toch wel koud voor haar zou zijn.

Nadat ik ongeveer zeven maanden niet meer aan het slangetje gedacht had, stond er op een zaterdag in mei 1998 een man voor de deur. Hij vroeg mij of ik slangen hield, waarop ik bevestigend antwoordde. Hij vertelde me, dat hij zojuist een slang had gevangen

bij zijn burens en dat hij wat rondgevraagd had in de buurt of ze iemand kenden die slangen hield. Gelukkig is het in de buurt bekend dat ik dat ben. Hij vroeg mij of ik rood-zwarte slangen had en of ik er een kwijt was. Ik vertelde hem mijn verhaal en zei daarbij dat het me onwaarschijnlijk leek dat dit exemplaar van mij afkomstig zou zijn. Ik heb de man mijn terrarium laten zien met mijn mannelijke *Lampropeltis*. Toen hij dit diertje zag vertelde de man mij, dat dit dier hetzelfde was als dat hij gevangen had. Het gevangen diertje was echter magerder en feller van kleur. Dit kon ook wel, daar mijn diertje moest vervellen. Ik vroeg hem waar hij het had en of ik het kon zien. Hierop antwoordde hij, dat hij het diertje naar een dierenzaak had gebracht waar ik het zo op kon halen. Ik ben naar deze dierenzaak gegaan waar ik meteen zag dat het toch om mijn vermiste exemplaar ging. Het diertje was inderdaad sterk vermagerd en erg klein ten opzichte van mijn mannelijke exemplaar. Ik kon het gelukkig zo meenemen.

Thuis aangekomen heb ik meteen twee naakte muisjes bij haar in het terrarium gedaan die ze meteen begon te eten. Ik hoop nu dat de eetproblemen achter de rug zijn en dat ze ondanks haar vervelende ervaringen voor veel nakomelingen gaat zorgen.

LITERATUUR

Tessel, J, van, *Dwangvoederen*. LS 17, 15-16.

